

[Indenrigsministeren.]

patienter med kronisk uræmi bør ske ved et af de eksisterende dialyse- og nyretransplantationscentre.

Sundhedsstyrelsen er opmærksom på, at en stadig stigende del af de nytilkomne patienter efter den primære undersøgelse og behandling overgår til selvbehandling i såkaldt hjemmedialyse, og at dette kan være af betydelig værdi for både patient og samfund. For patienten fordi han derved undgår den lange transport til dialysecentret, og fordi behandlingen kan tilrettelægges på en sådan måde, at den virker mindst muligt generende på hans daglige arbejdsrytme; for samfundet fordi man sparer personeludgifter i dialysecentrene og transportudgifter frem og tilbage til centrene.

Sundhedsstyrelsen er endvidere opmærksom på, at der findes en mindre gruppe patienter, for hvilken sociale eller personlige forhold kan stille sig hindrende i vejen for en egentlig hjemmedialyse. For denne gruppe af patienters vedkommende er det sundhedsstyrelsens indstilling, at dialysebehandling etableres på enkelte sygehuse udover de sygehuse, hvor denne mulighed allerede forefindes. Dialysebehandlingen bør dog her have karakter af hjemmedialyse og foregå under supervision af et af de eksisterende dialyse- og nyretransplantationscentre.

Det kan oplyses, at spørgsmålet om en eventuel etablering af dialysebehandling ved sygehusvæsenet i Storstrøms amtskommune for øjeblikket er under drøftelse mellem amtskommunen og sundhedsstyrelsen efter en henvendelse fra amtskommunen ved skrivelse af 9. august 1977.«

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af sundhedsstyrelsen udtalte.

Af *Wilhelm* (VS) til boligministeren (25/8 77):

»Hvad er efter ministerens opfattelse det reelle indhold af ministerbemyndigelsen i byggeovens § 23, stk. 1, 2. pkt., hvis bemyndigelsen ikke skulle give ministeren mulighed for at gribe ind over for spekulationsmoderniseringen i Godsbanegade nr. 9-15?«

(Spm. nr. 508).

Begrundelse.

Den pågældende bestemmelse i byggeoven lyder således: Påklage kan endvidere tillades,

hvis afgørelsen efter klagemyndighedens vurdering har almindelig interesse eller videregående betydelige følger for klageren.

Afgørelsen vedrørende Godsbanegade indebærer, at lejlighedernes stue (der er kun den ene stue udover et soveværelse, som er mindre) reduceres fra 14,5 m² til 12,5 m², at rummet samtidig bliver irregulært, og at dette sammenholdt med en ny, indadvendt dør til stuen gør en almindelig møblering praktisk taget umulig. Hvis ikke dette kan kaldes videregående betydelige følger for klageren (lejerer), bedes der anført eksempler på, hvad der så menes med dette udtryk i forbindelse med ombygning af beboelseslejligheder.

Afgørelsen indebærer desuden, at der skabes præcedens for, at der i forbindelse med rene spekulationsmoderniseringer alene motiveret af udstykningsgevinst gives tilladelse til klart uhensigtsmæssige ombygninger, herunder dispensation fra kravet om et opholdsrum på mindst 18 m² og accept af en reduktion til kun 12 m². Hvis ikke et sådant præcedens er af almindelig interesse, bedes der anført eksempler på, hvad der så menes med dette udtryk i forbindelse med ombygning af beboelseslejligheder.

Boligminister *Ove Hoves* svar (31/8 77):

Ved byggeovens ikrafttræden den 1. februar 1977 blev dispensationskompetencen overført til kommunerne. Denne kompetence tilkom tidligere boligministeriet og amtsrådene. Samtidig med denne decentralisering skete der en stærk begrænsning i adgangen til at påklage de kommunale myndigheders afgørelser i såvel dispensationssager som andre sager, og denne begrænsning gælder både for modtageren af en afgørelse og for andre, der har en retlig interesse i sagens udfald.

Begrænsningen i klageadgangen hviler på samme betragtninger, som ligger bag tilsvarende begrænsninger i lov om kommuneplanlægning. I bemærkningerne til forslaget til denne lov (Folketingstidende 1974-75, 2. samling, tillæg A, sp. 2822) anførtes, at den forenkling af administrationen som helhed, der tilsigtedes med lovforslagets bestemmelse om decentralisering af dispensationskompetencen, kun blive opnået, hvis der i hvert fald som hovedregel ikke kan ske påklage til ministeriet af kommunalbestyrelsens skønsmæssige afgørelser.